

Folketsagn, v. 1: v. 1 -

En Fredagsbarn, som brügte i Fortiden upvux i Torfotte, her
paa Gammeln

I Dags e the Fredag, Gud neute okko, mid hofe
inkie feeste fo mid neev. I Morgin ee the Læis-
Dags, thees kværest Kløkkie fyr Himmerikie flæus.
I steper morgin e the Søndag, Gud gjö min,
kenner mütta iþneuv. Thee Kjömö hun Gyl-Vor-
Arner nu Gyll-Poppier finneuv. Her fin te
Mövi Merieuv, yron e fo stonds fremfio Kneneuv
Dönæe? thees færuer Mövi Merieuv, the e signu-
di Seemid min, nægleu gjönæe Tot, æa nægleu gjö-
neuv Heem, æa nægleu gjönneuv fo Hjertrot, æa fol
e thoin fo theene færuer ofin lofi Kan, trö Kiv-
fi Fredagis fo hun fo fo Mæt, the remain Gyn-
deu the Solinne ær, lirklefo Hægleu te Himmil
lov, - Gies Or æa Amen. -

Seilelækker i Torvik
Seev den lille Gæud Gjö i seuv Kæmde, bævd, for
over 200 æter færuer, æn ælvæud der hedde Anthou, bekjend

5
pueu lang Led, for sin Skyld, og mange Mund om prø-
vet, hvorom der gæver flere Trefuger. Engung skærmslag
heer en Bænd, bestaend af 1 Mand, fransk Lægen,
der indfandt sig hos ham og vilde besøge ham. Til Vore
brøgte han Tjendex af en afbrudt Ostringeuen, som han
vidste at bruge med sunden Oflortid, ad 4 af Solget, der
ogsaa havde faaet drøie Plag, maatte stode de 3 øvrige
af sit Solstule, idt tilredte, tilbage ombord paa de
des Skibe, og var glad, at de beholdt Livet. Anthon
var ogsaa Leds, og i denne Ogeastule vidste han at for-
tælle flere Historier om, hvorledes han ombord paa
engelske Skibe paa Rejsen til Frondhjem, ofte var udsat
for den skummeligste Mishandlinger, men hans Iver-
redighed iforening med Mund om og Skyld, hjalp ham
som oftest godt ud af hver Digt. Han havde for Prø-
vne, at lade Skibget vage, paa det nemmeste lig med til
Beltet, og som følge heraf, havde han ikke vidne me-
get blide Redfærd, men paa lister ind, og indjagede sin
Modstander Skrot. Paa Rejsen fra Frondhjem
tilbage til Pondmire, var for Lodjerne den Tid, de
største Besvørligheder, da der paa den omhandlede Tid,
naturligvis, endnu ingen Seemstikofort, langs Kysten
var indförd, men maatte søge tilvilde Seilighed at

ijön Tolg pæn Bæud förord, och manette de gæra til
Lofs hele Landspökningar, ofte i stykt Vind og Lofon.
Engang havde Nathan Gökön pæn Vian fra Iron Hjorn
benyttet Bæudskjeds lige sig til stæne Postegæm
pæn Nordvæn, men du indief du fæudant Stjæggvæn
med Lædriue og Horn, et der for det Forster i Runden
blive Tale om at komme videre, og du det tillige var
næst 4 Dage for Jæl, bestütte Nathan at til-
bringe Jælen i Postegæmder, her der Derover det gæ-
milde Post, H: Krista, der uen godt Kjendte Abunden,
og fænt Torvill i hans fortølling om hans tidlige
Lædriue og Bæudskjeds med Læromdriue, der har villet
drille hem. Nu uend det Forster i Abunden, et der pæn
om Gæm et godt Stjække fra Postegæmder, "Torvill Red
det, nu uen lang Kænde alle hvor Jælhæitid havde et ubæ-
kegeligt og ubesvørligt Besjig i Hæit af en suukaldt Jæl-
bække, som Hæit det vnsked sig fritaget for, men
som ingen her torvill opstille Hindringer i Vind og, tilfæin
Forster, skulle det uen mærforn, om man pæn en et-
les under Abunden Runden spille hem i Tid. Nathan
lov sig det alle sig de Gunge, for han indfænt sig i
Torvill, hvor han af Abunden pæn Gæmder lov sig fortølle,
" et der nu stænt til der Jæl, et der hvor Jælfæst ind-
fænt sig en Jælbække, der har et skrokinde gænde

folle Refus, ifor en liden Kuffe, hvis Rubning i
Bringen skjuler os et bredt Skiz, som naar vorten lige
til Billedet. For et indgaaet større Udsmykke af Billedet
har de maattet indrømme ham Hæder de 3 Hæder-
Dage, og tildele kongen i de Jule, med opsendt Kong og frem-
set alle og Dine, med Landt Lige paa Bordet i Stor-
Stuen, hos Juleaften, og i Anthons Bure til Bondens
Forsølg, idet han udbud sig Lov til, at han netop
nu denne Julenat vilde logge sig i den, Billedet tiltonk-
te Kong i Storstuen, med Tilfælde, at de skulle
gjøre som de pleide med Ansetningerne i Stuen, med
alle, Drikke og Lige v. p. v., samt naar uoverveget hele
Natten, om noget Guld skulle indtrøffe, de at komme
hjem til Hjalp. Alene og ifor Kongen i Huset gjorde
udt Anthons Modforstillingen, i hans Stuen, idet de paa-
stod, at de vilde tages dem en alig under Ulykke, om-
ter paa Folk eller de, de som de fremtjente i, at dril-
le Julebilledet, at man Anthons Sten fikrede, og han
leede sig trykt i Julebilledets tiltonkte Kong i Storstuen
og Lige brønde paa Bordet, idet han tog en stor Dine over sig.
Dette var Juleaften. Anthons havde ikke ligget kongen for
end det brugte i de i London, og Stuen gav med Et af
og ind i Stuen kom en Alene, hvis Refus vist havde

livsbrømt Embeset der ikke havde Anthon's Mod og Uforfætted
i Bingen, thi han fortrak ham lod den fra Top til Tær,
med et smukt Skjød, der hang i Toldens nedre Brestet.
Den Indkomne gik lige til Sengen, hvor Anthon laa, og lod
som han sov, tog af ham Sinen, som han vilde legge paa den
nede Bordenden, der stode til Sengen, men just som Bökken
vandt sig fra Sengen med Sinen, fik Anthon med Et
op fra Sengen, greb Bökken i Hænderne med begge
Hænder, og dækkede paa Gulvet gik det med begge to, An-
thon endte, og Bökken ovenpaa, men denne blev seende
holden paa af Anthon, at han nappede sig af sig, indte-
nsom Been, hvormed han spekkede op under Bordet, paa
Lisels hopped ned paa Gulvet og flækkede. Efter at det
seende var blevet mørkt inde i Stuen, begynde ^{Anthon} Anthon
at skrig til Manden og Kone i Huset, at de mætte
komme med de nødvendige Reder, fandt en Lygte, thi
nu havde han til Hensigt, at bygge og give i skæ-
dens mangfoldige Gulejnt. Nu kom Manden med
Reder og Kone med en Lygte ind i Stuen, hvor Bökken
der udelukkede de grovste Odes og Forbunden, blev lidt trokkelig
Bunden, bevarede Hænder og Fødder, og i faa den Stilling blev
ført til Stedets Lemmand, hvor hun, selv af hende, selv
af egen Tilskuelse, blev kjendt for at være en for 7 Aar

för, fru Thordhem Leveri levde som Livofvare.
I vilkfolket blev sig efter icke lidit skamfullt vord,
hvilket följde till i hvard underholdt.

Anmärkning. Om stuvard Pagan har jag hört af en for
nogle stier fiden af vid Alvan Knud Nilsson Sandfjord, i hvar
Familie Pagan har vord oppbevarat lige som en släkt Knud
Nilsson Sandfjord har levid omkring år 1644, og som solt
skul have hört, at etthor Gögör fortalte Begivenheden.
En Christen Frosti sture som Nordmör levid og som
omkring år 1600. -

Maeri Leungue

Maeri Leungue heste en gjor sig i Strands Sooste
gjeld som Londoner for vol 2.00 stier fiden. Han
var forlovet med en rig Gaardmands søn oppo i Selen,
men i sin Tid kom man under Vit om,
at en anden Leungue, som man dog intet videt i hvar
Skule havde til, og at til og legde sig for hende, ja
han følede hende tilfjeld, noster hvor han gik, endog
neder hende Kjorte var horende, seende i Bröllepper
og Seelaleg. Men der den Leungue var af Haug-
folket, ja og han stede som for, at ingen fide se som
videt hende selv. Der seculer en stund var levid, blev
Maerilige som sompt, idet han blev ^(mer) se og stend

De end hien hevd voret for, hvilket hevd hender Hjorte
og Torsten bleve meget bekymret for. Engang i et Jil-
døleg, der Jholleer gik rundt, tog Mari Bolleer, og efter
at have drækket, rakte hien den bag over sin venstre Sto-
len, og lod hien fremme lægget drille med, og end skjænde
ingen Kænde for at Gætte drak, fæe mæ tydeligt, at Glet
hevd minket i Bolleer. Endelig blev hender Hjorte
Rid af denne fæe altskild og fægd sig af, med videre Tor-
stens fæe med Mari. En Dag blev Mari med et borte
og Enger skjænte for det Torste hvor det var blevet af hender.
Men fægte nu efter hender i alle Væner og Skjul, men all for-
gjæver, hender fægte i R. Nu tog de fæe at ringe med Kirke-
Klokken, men all for gjæver, Mari var og blev borte.
Et etes gælt, iver at nager tonkte men fæe Mari, der
gik hender Bestefæder en Dag iver Moud norved Gærdet for,
at fæge sig nogle Vidier, men nu tabte den Gæmle sin Sv-
le Rind, og ved at fæge efter denne, kom han til en stor Steen,
og best som det var, forkorn det ham som om hender ved
Kommis ned under Jorden ind i en stor og rummelig Steen, og
her for han til sin store Forundring, Mari fægte ved sin
son med et Spejlskær fæe Tanget. Et det Det Gæ-

0
fær? spærgete hæn". Dæn skub ikkæ vorred, jeg æ Mauri
Sønnesdatter Dian. Men den Gamle fælt hæn Grund, og fortællte
hvor længe hendes Fæder og Moder længe hævde sigt efter hæn.
Hørte Dæn ikkæ Kirkeklokken, jeg hæn, "jo jeg hørte
den nok", jeg hæn, "og jeg viste æt det red for mig, Men
sig til alle sammen, æt det hvor jeg æ, hæn jeg det gode. Men
den min æ beede fælt og væltet, og jeg hæn det æt det gode,
sæ æt jeg ikkæ vil skeller for hæn. Nu lød hæn hæn
en Balle Gled; men hæn vorred jeg ikkæ æt det ikkæ æt
det. Hæn jeg det derfor til hæn. Spild Noget af Gledet
mit sæ, spild Lidt igjend, sæ hæn Dæn drikke, jeg
hæn. Men den gjord sæ, og Gledet var beede gode og
smageligt. Men æt sammen stod hæn i den samme
Rover hvor hæn hæn Læb Skrivetix.

M.
Jens Lilling